

rashhus selle tarvis. Õrra agga wabbanda ennast mitte; waid olle walli iseseenise wasto, ja wotta kowwaste ning findlaste sedda nou: Teiseks lahhän sada, ja olgo kuigi raske. Agga ennego sa teksks woid sada, pead sa andeks sama ommad pattud Kristussest. Minne siis, ja otsi, ja pallu sedda Ta käest. Lange pölveli mahha ja pallu omma wahhemest, et Temma sind ei nuhtle, waid omma pühha kallsi werre ning surma párrast, so sured siid sult wöttaks mahhakuštutada. Ütle ehk nenda Ta wasto: „Oh kuhho lähhän ma, mo vatto foormaga? Kust pean armo leidma? Kes saab mull' abbieks joudma? Ehk keik ilm appi tulleks; mul siiski hääda olleks. Oh armas Jesuke! ma tullen Sinnule. Mo peale armo heida. So helde süddant näita. Mind wötta armust wasta. So werrega mind kasta! Se on jo Sinno onima tootusse

sanna, Hallastaja: Kes minno jure tuldeb, ei tahha ma tedda mitte wåljalükkada!“ Sa tahhad jo isse, et keik, kes waewatud ja foormatud on, So jure peawad tullema; ja Sinnia tahhad need siis jahhutada, ja hingamist anda nende hingedele. Oh, ütle nüüd ka minno wasto: Olle julge, mo poeg — mo tüttar — so pattud on selle andeks antud; sinno už on sind aitnud.“ Oh, mo hallastaja, wötta mind ka wasto! Ei Sa woi, ei Sa wötta, Õnnisteggia, mind mitte wåljalükkada! Oh Sa är-raarmamata arm, ei ma jäätta Sind mitte, ennego saad mind õnnistanud, ennego omma armule mind jalle saad wötnud. Sa olled árralunnaštaminne keige mailma pattude, ka minno pattude eest. Sinnia jo olled se Jummalal, kes mailma pattud árrakannab. Ka minno pattud olled Sinnia árrakannud.